

Sarkis Hatspanian: Cehaletin Gözü Kör Olsun!

Posted on 17/04/2016

2010 Eylülün'de Van'ın Aġtamar adasındaki Surp Khaç Ermeni kilisesinde 1915 sonrası ilk kez yapılacak olan dini ayine katılmak için Yerevan'dan giden çok az insandan biri olan kilisenin kubbesine dikilmesi gereken haçı yapan yakın arkadaşım usta demirci Canik, dönüşünde mahpusaneye ziyaretime geldiğinde bana bir avuç Van toprağı, küçük bir şişede göl suyu ve Van şehir belediyesince yayınlanmış turistik tanıtım amaçlı birkaç tane de broşür tipi kitapçık getirmişti.

Türkçe bilmeyen arkadaşım "bu kitapçıklarda ne yazıyor bilmem ama İstanbul'dan gelen genç soydaşlarımızdan birisinin onları çok kızgın bir şekilde paramparça edip Van gölünün sularına attığını gördüğümden ona yanaşıp kızgınlığının nedenini sorduğumda 'ne olacak abi, sanki Türkler yetmezmiş gibi, şimdi de vefasız Kürtler hiç utanmadan tarihimize saldırmaya yeltenip, yalan söylüyorlar' demiş olduğundan onları sana getirdim" diye anlatınca tabii kitapçıkları daha dikkatli olarak göz eleğimden geçirdim.

İstanbul'da yaşayan genç soydaşımızı kızdıran şey, o kitapçıklarda Urartu-Ermeni tarihiyle ilgili çok istense de reddedilemez gerçekleri hiçe saymaya yeltenen bilgi fakiri birilerinin, yavuz hırsızlığa soyunma çabalarıyla, var olan çok zengin ve tarihsel bir kültür mirasının Kürtlerin hanesine yazılmış olma talihsizliğiydi besbelli! Bu gencimizi kızdıran olay, çok

uzun zamandan beri beni de şaşırtmaya devam eden ve belki de pek safça, halk dilinde “cehaletin gözü kör olsun” denen şeye bire bir istinat ettiğini düşündüğüm bir şeydi. Kürtler, “üzüm üzüme baka baka kararır” usulü, aynı Türklerin yaptığını yapıp, kendileri için mutlaka bir tarih yazma ihtiyacını gidermeye çalışıyor ve bunu kotarmak için de “bilimin canı cehenneme” diyerek, sadece geri kalmış insanlara mahsus ‘amaç için her araç mübahtır’ çağdışı metodlarıyla hareket etme ilkeliğine başvuruyor ve bunu yaparken de tarihsel gerçekleri çarpıtmaktan hiç sakınmıyorlar!

1970’li yılların ikinci yarısından bu yana kendini Kürt olarak tanımlayan çevrelerde tarih bilimiyle ilgisiz, ilişiksiz ne kadar hikaye ve rivayet olarak dahi adlandırılmayacak saçmalık varsa, “Kürt tarihi, Kürdistan tarihi” adı altında, çok arzulansa dahi bilimsel herhangi bir temele dayandırılması imkânsız, ancak pervasızlık olarak adlandırılabilir savlarla zorla yazılmaya, yaratılmaya, yani yoktan var edilmeye çalışılan bir olguyla karşı karşıya bulunmaktayız.

Gerçekle bir ilgisi olmayan bu tipte bir Kürt tarihi yazımı kim(ler)in ihtiyacını gidermeye yönlendirilip, sunuluyor ve hangi amaca hizmet ediyor meselesi pek önemli olup en ince ayrıntılarına kadar incelenmeye değer olsa da, tarihi temel veriler olarak o tür saçmalıkları “keşfedip” piyasaya süren çevreler, başka halkların yarattığı zengin uygarlıklara karşı saldırıda bulunarak, güpegündüz hırsızlık yapmakta olduklarını çok iyi bildikleri halde, tarihe karşı çok ciddi ve affedilmez bir suç işlediklerinin bilincinde olduklarını, yani suçu bilerek işlediklerinin incelenmesi çok daha doğrudur görüşümdedir.

“T.C.” devletinin Van şehri belediyesinin 2010 yılı basımı broşür ve kitapçıklarında, bölgede yaratılmış uygarlıklardan Khurri, Mitanni, Nairi, Urartu, Subaru, Kommagene, vs. gibi daha birçoklarının “bir kalemde” Kürtlerin atalarıymış (!) gibi yazılıp-gösterilmesi, kuyruklu yalanların pervasızca yaygınlaştırılmaya çalışıldığının ne kadar bariz olduğunu görmek için yeterlidir. Bunun “T.C.” destek ve teşvikiyle yapıldığının da fark edildiğini belirtirsek, görünen tablonun ortakça çizilmiş olduğu kolayca ortaya çıkar. Ancak, aynı

bölgeye dair tarihi akıl-almaz saçmalıklarla Kıpçaklara atfeden Türk Tarih Kurumu emeklisi bazı tarih sahtekârlarının oraların hiç olmazsa yerlisi olmadıklarını itiraf etme “namusluluğunu” gösterip, kadim Ermeni tarihini sadece kısmen tahrif ve tahrib etmekle yetindiklerine şahit olurken, “ne idüğü belirsiz” Kürt çevrelerinin Ermeni tarihine bu denli vahşi bir barbarlıkla, tümüyle ve kökten saldırıda bulunmasını anlayabilmek kesinlikle mümkün değildir. Hitlerin yamağı faşist Goebels’in “yalan söyle, tekrarla, yaygınlaştır ; izi mutlaka kalır” nazi propagandası metoduyla, insan uygarlığının hiçbir evresinde örneği görülmemiş bir tarih yazımı denemesinde bulunan Kürtlerin, Batı Ermenistan’ı Turan ideali yolunda tek engel gördükleri için Ermeni ulusunu soykırımına uğratma planını gerçekleştiren kafatasçı İttihad ve Terakki Jöntürklerinin fikir babası, soydaşları Kürt Ziya Gökalp’in izinden yürüdükleri besbellidir.

Ancak, çoktan tarihin çöplüğünü boylamış olan kafatasçı Ziya Gökalp’in daha hayattayken “Biz başkalarına ait toprakları işgal etmeyi başardık ama manevi olarak her yerde yenik düştük” itirafını unutmuş görünüyorlar besbelli ! Aşağıda, parantez içerisinde yer alan tüm anlatılar, sözde ilerici, çağdaş, aydın, materyalist, hatta kendilerini devrimci, sosyalist, komünist olarak tanımlayan, fakat aslında tartışılmaz tarihi gerçekleri olağanüstü bir maneviyatsızlıkla çarpıtmaktan başka hiçbir işe yaramayan çabalarıyla “boşa kürek sallayan” bazı insani meziyet fakirlerinin enva-i tür ve sayıda var olan değişik web sitelerinde, kitap, kitapçık ve broşürlerde yayınlayıp-yaygınlaştırdıkları kökü yalan masallardan sadece birkaçıdır.

Okunması dahi esef yaratan bu yalanların güneşin altında yeri olan bir ulusun cahil evlatlarına zorla şıngalanmaya çalışılan temelsiz söylenceler olduğunu göstermek insanlık adına zaruridir. Bu anlatımlarda yer alan tek bir cümlenin dahi bilimsel bir bazının olmayışı, Kürtlerce sahiplenilmeye çalışılan tarih ve uygarlıklara karşı işlenen korkunç suçu anlamak açısından, o değerlere yapılan saldırıyı mahkûm etmek için çok gereklidir:

“Kürtler tarih boyunca bir çok krallık, devlet ve beylik kurmuştur. Milattan önceki tarihlerde

Mezopotamya’da tarih sahnesine çıkmış birçok topluluğun Kürt olması büyük ihtimaldir. Mesela isimleri tarihlerde anılan; Subarlar, Guti, Lulu, Kusi, Kassit, Mitanniler, Mannai, Urartu, Cyrtii (Kyrtili/Kur-ti-i, Kimmer, Kardui, Med vs. gibi kavimlerin çoğu Kürddür. Etimolojik olarak incelendiğinde bugünkü Kürtlerin atalarından bahsedildiği çok açıktır.”

“Subarlar’ın yazılı tarihi hakkında ilk bilgileri Hitit tabletlerinden almaktayız. Buna göre yörenin ilk sakinleri Mitanni adında bir devlet kuran Hurriler olmuştur. M.Ö. 3000 ve 4000 bin yıllarında bölgede Subarlar’ın yaşadıkları ileri sürülmüştür. Subarlar’ın Hurriler’le aynı kökten geldikleri ve yeryüzünde madeni ilk işleyen kavim oldukları bilinmektedir. Hatta işlenen madenlerin Mezopotamya’ya da ihraç edildiği anlaşılmaktadır. M.Ö. 3000 ve 4000 yıllarında yukarı Fırat boylarında Subarlar’ın yaşadıkları Fırat adının bu kavim tarafından verildiği de ileri sürülmüştür. M.Ö. 17 yüzyıl içinde de Subarular Mitanni Krallığı’nı kurdular. Subaruların Kürd olduğuna dair tezler vardır. Subaruların diğer adı Suvadır, Subaru kelimesinin Kürdçedeki Şivan kelimesinin bozulmuş hali olduğu iddia edilmektedir. Kürdçede Şivan Çoban demektir, Kürdlerin önemli bir bölümü bugün de çoban hayatı sürdürmektedir. M.Ö. 17 yüzyıl içinde de Subariler Mitanni Krallığı’nı kurdular. Mitannilerin aryan kökenli oldukları biliniyor. Büyük olasılıkla Mitanniler Kürdlerin atalarıdır. Bundan dolayı bilginler Mezopotamya’da, gelişen kültürlerin kökenini burada aramanın daha doğru olacağı kanaatindedirler.”

“Ermenilerin bu bölgeye eskiden Trakya-Balkan bölgesinden göç ettikleri ispatlandı. Frigce ve Ermenice zaten birbirine çok yakındır. Ermeniler oralara daha gelmemişken Ermenilerin yaşadığı yerlerde Kürdler yaşıyordu.”

“Yazar, filozof, tarihçi ve komutan Ksenofon (Xenophon) Milattan önce 401 yılında yazdığı Anabasis adlı eserinin üçüncü kitabında Karduklardan söz eder. Yunanlı Xenophon 10 bini aşkın ordusuyla Pers ordusunu yendikten sonra başladığı yolculuktan geri dönerken Kardukların ülkesinden geçer ve Kardukların saldırısına uğradığını anlatır. Kürdlerin kimsenin hakimiyetini kabul etmeden özgür yaşadıklarını yazmış. Onun tarifine göre Karduklar dağlar arasında yaşayan savaşçı bir halktı, Akamenid kralına bağlı değildiler.

Onların ülkesinden sonra ise Ermenistan gelmekteydi. Nihayet Yunanlılar “Kürdistan” ile Ermenistan’ı ayıran sınır olan Centrites Nehri’ne (Ancient Turkey kitabının yazarı Seton Lloyd’a göre bu nehir Dicle’nin doğu kolu olan modern Botan Irmağı’dır) ulaşırlar. Ksenofon, Kürd köylerinde, Kürd evlerinin çok güzel olduğunu, bol yiyecek bulunduğunu ve bu evlerde bolca şarap bulduklarını, şarap saklama sarnıçlarının sıvalanmış iyi sarnıçlar olduğunu yazmış. Kürdlerin çok modern ve gelişmiş bir toplum olduğunu anlatmış. Kardukların modern Kürdler’in ataları olduğu görüşü bilim dünyasında kabul görmüştür.”

“Ksenefon Kürdlere Kard-ukh-i demektedir. Kard: Kürd, demektir. Kürdçedeki ‘u’ harfini Yunanlılar telaffuz edemiyorlar. Bundan dolayı da “a” olmuştur. “-ukh” eki eski Ermenice çoğul ekidir, yani Türkçedeki -LER ile -LAR eki karşılığıdır. Ermeniler Kürdlere Kurd-ukh/Gurd-ukh diyorlardı, eski çağlarda bu da Kürt-ler anlamını taşımaktadır. Yani Ksenefon’un kullandığı “Kard-ukh”u Kürd-ler olarak anlamak gerektir.”

“Kommagene krallığı, M.Ö. 162 - M.S. 72 yılları arasında Anadolu’da bugünkü Adıyaman ili civarlarında Kürdler tarafından kurulmuştur. Nemrud Dağı Kürd krallığının en önemli merkezi, başkenti olmuştur.”

“Kürdler daha sonra ise Ermeni olduğu sanılan Kral Tigran’ın hükümdarlığını kabul etmişler. Öte yandan Kral Tigran’ın Kürt olduğuna dair iddialar da vardır. Tigran adı da zaten Kürtçe kökenlidir.” *** “Bugün tarihi Kürdistan’da bulunan yapıtların önemli bir kısmı da Kürdler tarafından inşa edilmiştir. Ermeni yapıtlarının bazılarını da Kürdler inşa etmiştir.”

“Tarih Kürdlerin Anadolu’nun en eski halklarından biri olduğunu yapılan genetik, etnografik, linguistik, etimolojik ve arkeolojik araştırmalarla gün ışığına çıkarmaktadır.”

“Yazının keşfedildiği yer burası, atın ilk ehlileştirildiği, ilk tekerleğin döndüğü, ilk aritmetik, ilk tıp, ilk teleskopun yapıldığı, ilk destanın söylendiği, ilk şiirin yazıldığı, ilk ticaret, ilk dış ilişkiler, ilk diplomasi, ilk barış antlaşmaları, ilk türküler, ilk yontular, ilk tapınak, ilk mutfak,

ilk şarabın keşfi ve ilk tiyatronun yaratıldığı insanlığa kucağını açmış bir yöre, işte bunların hepsinde Kürd halkının alın teri vardır.”

*** “Filolog (Dilbilimci) Abdülmelik Fırat’a göre Kürdçede 100 binin üzerinde kelime vardır. Kürd edebiyatı, halk edebiyatı ve yazılı edebiyat olarak ikiye ayrılır. Sözlü edebiyat, yani halk edebiyatının tarihi binlerce yıl öncesine kadar dayanıyor.”

“vesaire... vesaire... vesaire...”

Yukarıdaki anlatımlara devam edip aktarmak anlamsız olduğundan bu kadar alıntıyla yetinmekle beraber, orada gerçeğe istinat eden tek doğrunun “Kürdlerin önemli bir bölümü bugün de çoban hayatı sürdürmektedir” söylemiyle hemfikir olduğumdur. “Kürtler tarih boyunca bir çok krallık, devlet ve beylik kurmuştur” anlatısına gelince, Ermenistan topraklarına ilk gelişleri sadece M.S. 11.inci yüzyıl sonu, 12.inci yüzyıl başlarına, yani Selçukluların akın ve istilaları sonrasına denk düşen Kürtlerin, kurmuş, kurabilmiş oldukları tek şey, olsa olsa Ermeni topraklarının yüksek yaylalarına kurdukları göçebe çadırıyla sınırlıdır.

O zamanlardan da tam 400 yıl sonra, Osmanlı sultanı Yavuz Selim’in doğu seferinden başlamak üzere, yani 16. ıncı yüzyıldan itibaren 1915 soykırımının suç ortağı olmalarına kadar da Ermenistan’da hiçbir dönem yerleşik yaşam kurmamış olan, ayrıca o toprakların tek yerlisi Ermeniler tarafından “vahşi, saldırgan, talancı, ırz düşmanı, işgalci” olarak nitelenmiş Kürtler hakkında böylesi uyduruk bir tarih yazımına yeltenmek tabir-i caiz ise tarihe karşı işlenen ve örneğine hiç rastlanmamış korkunç bir soykırımdır!

Bu tür bir soykırıma yeltenen Kürt çevrelerinin “es kazara” Avrupa “görmüşleri” tarafından herhalde yalnızca sayfaları çevrilerek göz atılmış olan birkaç eski çağlar tarihi kitabında Ermeniler hakkında yazılmış reddedilmez bilimsel verileri “copy-paste” yapıp, Ermeni tanımı yerine Kürt, Ermenistan yerine de tarihte bir günlüğüne bile olsa hiç varolmamış Kürdistan

adını sokuşturup-yapıştırırlar aslında hırsızlık yaparak başkalarının zenginliğine haydutça el uzatmışlar ve bunu da günümüz internet çağında yapmış olduklarından, soyguncu özelliklerini hoyratça sergilemekten hiç kaçınmamışlardır.

Bu satırları yazdığım, uzunluğu 2,5, genişliği 2 metrelik tecrit hücrede, arkadaşımın Batı Ermenistan'ın Van şehrinden getirdiği memleket toprağıyla-suyuna bakıp kalın, demir parmaklı küçük pencereden içeri giren ışığa şükrederek geçirdiğim şu an, 21.inci yüzyılın ilk 10 senesini bile arkamızda bıraktığımız bu zamanlarda dahi, böyle bir ışıkla aydınlanma olanağı varken, kendini Kürt diye tanımlayan bazı insanların niçin ille de karanlıkta kalmakta inat etmelerini anlamaya çalıştıysam da beceremediğimi itiraf ediyorum.

Bunları düşünürken, birden hatırladığım bir olay, anlamak zorunda olduğumuz olguyu aydınlatmaya yarayabilir diye onu örnek vermek istiyorum. 25.12.1968 yılında F.Almanya'da çalışan "T.C." vatandaşı işçiler arası sendikal örgütlenme çalışması yapmakta olan TKP-TİP çizgisindeki derneklerden Türk Gençliği Kültür Kulübü'nce kaleme alınan "Türk emekçilerine bildiri" başlıklı bir yayında "İşçi kardeş, Ermeni zora gelince Kürdün haçına sövermiş" diye bir ifade var. Bunu kaleme alan Metin Gür adlı şahıs, Malatya-Arapgir'e yakın eski bir Ermeni köyünde doğma-büyüme, etnik Kürt ve siyasal anlamda da "komünist" kimliğine sahip birisi olduğu gibi, uzun yıllar TKP'nin F. Almanya sorumluluğunu yapmış olmasıyla bilinir. O, aynı zamanda 12. Eylül 1980 sonrasındaki aylardan birinde, Köln şehrinde bulunan Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği adlı bir işçi derneğinin yönetim kurulu seçimlerinde, başkanlığa adaylığını koyan Misak Palabıyıkyan adlı bir fabrika işçisinin medeni cesaretini algılayıp-sindiremeyen hemşehrisi Nuri Ölmez adlı bir Kürdün "bir Ermeni nasıl dernek başkanı olur, biz o kadar düştük müyüz yani?" diye, aynı sınıfı paylaştığı bir insana karşı ırkçı-şoven saldırıda bulunmasının temelini atanlardan birisi de olmuştur!

Ancak, ne iyi ki Misak Palabıyıkyan, yani "zora gelen Ermeni, Kürdün haçına (!?) sövmeden" tüm işçilerin oybirliğiyle dernek başkanı seçilmiş, bu sayede hikâyemizin mutlu sona

ulaşmasını sağlamıştır da, Kürt Metin'le Nuri'ye sınıf mücadelesinde proleter dayanışma dersini verebilmeyi becermiştir. Aradan geçen tüm bu yıllar, Metin Gür-Nuri Ölmez'lerin soydaşlarının o zaman komünizmden anlamadıkları gibi, tarih ve uygarlıktan da paylarını alamamış olduklarını gösteriyor ne yazık ki![\[1\]](#) Ancak, içlerindeki şeytanı bir türlü alt etmeyi becerip medenileşemediklerinden olsa gerek, şimdilerde bunu çok “zora geldiklerinden” belki de, ama “haçı olan Ermenilere söverek” yapmaktalar her nedense!... Yani, sıfıra sıfır, elde var sıfır!

Washington'daki Büyük Arşiv Merkezi'nin giriş kapısı üzerinde “Geçmişini araştır, önsözdür” yazar. Bu yüreklendirmeyi temel alarak, hırsız-soyguncu çetelerinin her şeyden önce kendi soydaşlarına yönelik bir zehirlemeyi engelleyebilme amacıyla bir önsöz yazmayı deniyor, başlığını da DERSİMİZ UYGARLIK TARİHİ koyuyorum:

“En başta söz vardı” cümlesi İncil'dendir. İlk çağların en eski insanları kendi yaşam alanlarını tanıyabilme evresini tamamlamaları akabinde, çevrelerindeki her şeyi adlandırarak tanımlama ihtiyacını gidermeye paralel olarak, kendileri hakkında da isimlendirmelerde bulunmuş. yani sözlerle uygarlık tekerini yuvarlamayı başlatmışlardır. İnsan uygarlığının bu “en başta söz vardı” temeli üzerine de inşaası yapılmış, zaman içinde söz gelişmiş “gördüm-anladım-bildim-adlandırdım” zincirinin halkalarını oluşturduktan çok sonraları, çivi yazılarının keşfedilmesinden başlamak üzere sözlü anlatım, yani tarih yazılıya dönüştürülmüştür.

Uygarlık, her şeyden önce bir bölgenin yerlisi olan insanlar tarafından yaratılmış, orada şekillenen yaşamın biçimlenmesine, giderek gelişmesine olanak sağlamıştır. Ermeniler, dünyada insan uygarlığının beşiği olarak bilinen, hatta Hristiyanlığın kutsal kitabındaki anlatımlara göre çizilmiş bazı haritalarda yeryüzünde mekan-ı cennet EDEN'in bulunduğu yer olarak işaret edilen coğrafyada şekillenen ve günümüze kadar da varlıklarını sürdürmüş en eski halklardan birisidir. Onlar şu an taşıdıkları tüm değerleri, yerlisi oldukları bu topraklarda yaratmış olup, buralara ne Avrupa'dan Balkanlar ve Trakya

üzerinden gelip yerleşmiş, ne de Frigyalılarla herhangi bir etnik akrabalık ya da dil benzerliği olan kavim vs. de değillerdir. Aksine, en eski tarihlerden beri Aratta-Ararat, Subartu-Armani/um, Subur-Haya(sa), Khurri-Mitanni, Nairi-Biainili-Urartu-(Armenia) ve Hayk/Hayastan) diye adlandırılmış olan ülkelerinde, aynı gen, dil, inanç, gelenek, kültür ve üretim tarzıyla bir arada yaşayan birleşik toplum haline geliş evrelerinin tüm bileşenlerini çok eski çağlarda tamamlamış bir uygarlığın, Ermeni olarak tanımlanan etnisite/halkına ait tüm insanların Ermenistan'da oldum olası hep yerleşik yaşamış topluluğunun evlatlarıdır. Ermeni insanının yarattığı siyasal birim şeklinde bağımsız, yarı-bağımsız veya başka uygarlıklara bağımlı, yarı-bağımlı olarak var olmuş tüm devletlerin tarihi en ince ayrıntılarına kadar bilinmekte olup, M.Ö. 28-27.inci yüzyıldan başlamak üzere, özellikle de M.Ö. 22.inci yüzyıl itibariyle vuku bulmuş olayların Sümerlerce taş yazıtlarla belgelenmiş olan "Enmerkar ve Ensukhkeşdanna" öyküsüyle, hem Sümer, hem de Akadlara ait versiyonlarıyla var olan Gilgamiş destanındaki anlatımlarda "Büyük sel felaketinden kurtulan tek kahramanın tanrılarca ölümsüzlüğe eriştirilerek yaşayacağı yerin" bire-bir burayı, yani Ermenistan coğrafyasını tarif etmesinin günümüze ulaşılabilmişliği konunun uzmanı bilim adamları tarafından tasdik edilmiş, ispatlanmıştır. Hristiyanlığın kutsal kitabı İncil'in 1634 yılında Londra'da basılan örneğinde var olan bir resimde insanın yaratılış yeri olarak kutsal Ararat dağının bulunduğu Armenia/Ermenistan gösterilmekte ve tüm diğer ırk ve halk uygarlıklarının şeceresinin çok detaylı resimlendiği bir soy-budun ağacı da orada yer almaktadır. Çok tanrılı dönemlerde Ermenilerin atalarının taptığı doğayı, yeri ve göğü yaratan, tüm tanrıların tanrısı, babası, baş tanrı AR veya HAY/A olarak adlandırılıyordu. Zaman içerisinde, tanrının kendi benzerini yarattığı insan ırkına AR/A, AR/İ, AR/ME, AR/Mİ, AR/AM, AR/MEN, AR/MAN, AR/MAN/İ ismi verildiği Ermeni efsane ve mitolojilerinde çok detaylı anlatılmaktadır. HAY/A, AY/A, A/İ, EA, İA olarak da adlandırılan tanrının yarattığı insan örneğine "tanrının benzeri/kopyası" anlamına gelen HAY/K denmiştir. Değişik versiyonlara istinaden yazılı belgelerle destekli anlatımlar temelinde kendi kendilerini HAY, ülkelerini geçmişte HAYK, sonraları da HAYASTAN olarak adlandıran Ermenilerin eski dili KRAPAR'da "K" çoğul eki işlevi gördüğünden HAY+K, Hay'lar, yani Ermeni+ler anlamını taşımaktadır. Bu söz, Ermeni mitolojisine göre tanrıya verilen ad olduğundan, tanrı ve

tanrı+lar anlamına da gelmektedir.

Hatırlanmayan zamanlardan günümüze kadar gelen söylenceler de Ermeni halkının atası olarak Hayk isimli birinin soyundan gelenler anlamındaki anlatımlarla varlığımızı açıklıyor, taşıdığımız adı temellendiriyorlar. Dönelim mitolojiye ; Baş-baba tanrı Aramazd, Ana tanrıça Anahit, güçlülük ve yiğitlik tanrısı Vahagn, Areg (Güneş) - Mihr ile bilgelik ve eğitim tanrısı Tir, Ermenilerin pagan dönemde taptıkları tanrılarıdır. Bunlardan en önemlisi olarak kabul gören VAHAGN adlı tanrının doğum günü HAYK takvimine göre, 21 Mart, yani doğanın uyandığı, yeni yıl günü olarak, bundan tam 9.754 yıl öncesinden taa M.S. 428 yılına kadar Ermeni halkı tarafından aralıksız olarak, hep kutsanmış-kutlanmıştır. Bu günü Ermeniler NAVASART, yani yeni yıl olarak adlandırmışlar. Sadece Hristiyan takvimine geçilmesinden sonra, Navasart bayramını, eski 21 Mart yerine asıl Ermeni takviminin 11 Ağustos gününe taşımışlar. Yani, günümüzde İranî halklar ve Şîî mezhebi inançlı toplumlar tarafından Newruz/Newroz ismiyle anılıp-kutlanan yeni yıl bayramı, Ermenilerce de tanrı Vahagn'ın doğduğu Areg (Güneş) adlı ayın, Areg (Güneş) günü olan 21.mart'ta tam 7.171 sene boyunca kutlanmıştır.

Günümüz Newroz'unun Ermenilerin atalarınca kutlanmasına temel teşkil eden mitolojik tanrılardan güçlülük ve yiğitlik tanrısı Vahagn, bolluk ve bereketin, iyiliğin yaratıcısı baş tanrı, ateş ve güneşin yeryüzündeki temsilcisi tanrılar tanrısı Aramazd, bilgelik ve eğitim tanrısı Tir ve gök tanrısı Areg-Mihr ile birlikte, şimdi de Adıyaman'ın Nemrut dağında Yervanduni soyundan Ermeni kralı Antiokos I. (M.Ö. 70-34 yılları) tarafından yaptırılmış olan devasa heykelleriyle buldukları yerdeki varlıklarıyla, bu toprakların en eski yerlisi olma özelliğine sahip Ermeni uygarlığının, çok istense bile hiç silinemeyecek izlerinin taş yapılı tarihsel, bilimsel, belgesel ispatlarıdır!

“Dünyalar fatihi” ünvanına sahip, “Denizden denize büyük Ermenistanı” yaratan Ardaşes soyu hanedanlarından Ermeni kralı Büyük Dikran II. egemenliğinde (M.Ö. 93-38/95-55/) varlığının en güçlü dönemini yaşayan, M.Ö. 201'e kadar Ermeni Haykazun-Yervanduni

krallığının güney-batısındaki hanedanlığın asil Yervanduni soyunca kurulup-yaşatılan Kommagene-Kamakh Ermeni Krallığı (M.Ö. 163-M.S. 72 yılları), Ardaşes soyundan olan hanedanlığın başındaki “Krallar Kralı” meşhur Dikran II’nin tarih biliminde her bilgin tarafından “Dikran” veya “Ermeni” tacı olarak adlandırılan tacını giymiş kralı Antiokos I.’in tanrı Vahagn ile tokalaştığı devasa taş üzerine kabartma-yontma olarak işlenmiş olan anıt-heykel iki çok önemli tarihsel bilgiyi belgelemektedir ve bu bilgi/belgeler tarihe atılan Ermeni imzasının reddedilmez izleri-ispatlarıdır: 1 - Adıyaman adı tarihte ilk defa Urartu kralı Rusa I. (M.Ö. 735-713) tarafından Dzovinar’daki oyuk kaya duvarlarına kazıtılarak yazdırıldığı, egemenliği altındaki 19 ülke/bölge/şehir adlarından Aydamaniu olarak var olmasıyla günümüze ulaşmıştır. Ermenice’de yer adlarının çekim fiillerinden düz çekim haline istinaden isim Aydmania olarak okunmaktadır. Aydmania yer adının Hint-Avrupa menşe’eli “ia” son ekinin çıkarılmasıyla sadece Aydaman kaldığından, zaman içinde sözlü dilde y/d yer değişimi olmasıyla Adıyaman, sonuçta Ad(ı)yaman yer adı ortaya çıkmaktadır. Ermeniler, binlerce yıl öncesinden bugüne dek de yaşadıkları Adıyaman’ı ADİAMAN olarak telafuz edip, yazmaktadırlar. 2 - Tarihte Nairi-Bianili-Ararat-Urartu adıyla var olmuş VAN Krallığının son varisi sayılan Ermeni Yervanduni soyunun hanedanlarından birçoğu, hem Akemenid, hem de Selefkid imparatorluklarının krallarıyla akrabalık kurmuşlukları nedeniyle o hanedanlıkların politik ve askeri yönetimlerinde önemli konumlara sahip olmuşlardır.

Van Krallığının hükmettiği tüm bölgelerden bulunan anıt-yazı ve resim-kabartmalarda kralların giydiği taçlar hep sekiz uçludur. Keza sekiz uçlu yıldız da sadece Ermeni kraliyetleri tarafından ırkı/ülkeyi sembolize eden işaretler olarak bayraklara işlenmişlerdir. Özü, etnik aidiyeti Ermeni olmayan hiçbir hükümdarın, Büyük Dikran tarafından giyilmesiyle tanınıp yaygınlaşan, paralara bastırılan 8 uçlu kral tacı giymesi imkânsız olup, Ermenilerin taptığı tanrılara karşı işlenmiş ciddi ve affedilmez bir günah/suç olarak görülmüştür. Eğer Kommagene-Kamakh Kralı Antiokos I. (M.Ö. 70-34) Ermeni olmasaydı, ne sekiz uçlu “Ermeni” tacı giyebilirdi, ne o tacıyla Ermenilerin güçlülük ve yiğitlik tanrısı Vahagn ile el-ele vererek, şahsının bir tanrıyla resmedildiği anıt-heykelini diktirme hakkına sahip

olabilirdi ve sonuçta ne de affı olmayan böylesi bir günah-suçu, Büyük Dikran II. (M.Ö. 95-55) ve hemen ardından kral olan Ardavazd II. (M.Ö. 55-34) döneminde işleyebilirdi ! “Ermeni” taçlı tüm Kommagene-Kamakh kralları M.S. 72 yılına kadar kendi resimleriyle metal paralar bastırmakla krallığın Ermeni kimliğini vurgulamış olmakla da bilinmektedirler.

Tüm bu bilgiler, günümüz Kürt nesline anlatılan “Büyük Dikran’ın Kürd olduğu iddia edilmektedir” ya da “Adıyaman civarında kurulan Kommagene krallığı Kürt krallığıdır” türü yalanların bilinmesi ve mahkûm edilmesini sağlar umarım. □Kendini tavus kuşu yerine koyup, kuyruğunu sonuna kadar açarak “Tarihte Kürdlerin çok modern ve gelişmiş bir toplum olduğu bilinmektedir” ya da kuru-sıkı, “Kürtler tarih boyunca bir çok krallık, devlet ve beylik kurmuştur” gibi söylemlerle övünmek, biz Ermenilere anadilimizde “Helva-helva diyerek tekrarlamakla ağzın şekerlenmez” halk sözünü hatırlatıp, atalarımızca söylenenin ne kadar haklı olduğunu göstermektedir.

Neyse... Söz, Van gölündeki Ağıtamar adasından mahpusaneme getirilen bir avuç Ermeni toprağı ve bir yudum suyla birlikte, İstanbul’da ikamet eden genç bir soydaşımın beyninin kapağını attırdığı için yırtıp, paramparça ederek Van gölüne fırlattığı bir broşürden açıldı ve bakın nerelere kadar vardı. 98 sayfalık o kitapçıkta sadece bir tek yerde, o da bir defalığına mahsus olmak üzere Ermeni sözcüğü geçiyor, anılan-anlatılan tüm yer adlarının Türkçe ve Kürtçelerine yer verilmiş olduğu halde (İsmail Beşikçi’nin kulakları çınlasın), numunelik de olsa Ermenice tek bir isim yok, “tarihe ayıp olmaz herhalde” pişkinliğiyle hatırlanmamış bile !

“Peki, tarih soykırımını başka nasıl yapılır ki ?” diye düşünme zahmetinde bulunup, yapılanı anlamakta zorluk çekenlere önerimdir ; dün bir-bugün iki, daha Türklerden yakamızı kurtaramadan, Kürtlerin saldırısına nasıl uğradığımızı görmek istiyorsanız eğer, bugün “T.C.”-nin resmi kurumu sayılan şehir belediyelerince basılıp-yayılan ve internet sitelerine göz atarak, uzun uzadıya yazıp-anlatmaya çalıştığımı kendi gözlerinizle rahatça görebilirsiniz !

Ben, “işgal altındaki Batı Ermenistan’da Ermeni izlerini silebilmek için Türk devletiyle el ele veren Kürt çevrelerinin aynı amaca hizmet eden bu suç ortaklığı mutlaka sergilenmeli ve insani uygarlık adına mahkûm edilmelidir” diye düşündüğüm için bu yazıyı yazıyor, böylesi iğrenç bir sahtekârlığa karşı durması gereken tüm dürüst insanları, biz Ermenilere yapılan saldırıya karşı tepki göstermeye davet ediyorum. Yapılan, anavatanımızda sizler tarafından çalınmamış başka bir değerimiz kalmamış demek anlamına geldiği için, şimdi de bizden tarihimizi mi çalmaya kalkıyorsunuz? Yeter artık - Edi bêse!

Van’da eski çağdan kalma yüzlerce çok önemli taş yapıt, sulama sistemi, yol, köprü, mabet, duvar yazısı, oyuk kaya, küp, kab-kacak, süs eşyası ve daha onlarca değer şu an bile oradaki sayısız Ermeni izlerinin silinemezliğinin ispatıdır. Van bölgesinde sadece hristiyanlık dönemine ait 300, sırf Van gölünü çevreleyen kıyıda 90, VAN Merkez ve PERGRİ (Muradiye)’de 30, güneyde VOSTAN (Gevaş) ve ARDAMET (Edremit)’te 35, kuzeyde AGANTS/ARCEŞ (Erciş)’te 20 adet kilise ve manastır var olmuştur. Eğer tüm bölgenin altını üstüne getirme pahasına da olsa, Kürtler tarafından da Ermeni uygarlığınca yaratılan, işlenmiş herhangi bir taş üstüne tek bir taş bile koyulmuş olduğunu gösterebilecek bir yiğit varsa, yazım er meydanıdır, beri gelsin!

VAN’ın Ermeniler için ne anlam taşıdığını ve Ermeni-Kürt ilişkilerini doğru anlayabilmek, namuslu davranabilmek, acı gerçeği kabul ve itiraf etmek için, basımına 1855’te Konstantinopol’da (İstanbul) başlanan ve 3 yıl sonra redaksiyonunun Van’a taşınarak, yayın hayatını çok uzun yıllar sürdürmüş olan “ARDZİV VASPURAGANİ” (Vaspurakan Kartalı) adlı derginin her sayısını mutlaka okumak gerekiyor. 1820 yılında Van’da doğan Mgrdiç Khrimyan’ın 35 yaşındayken kurduğu bu dergi, Ermeni devrimci ve ulusal demokratik hareketinin de en önemli kilometre taşı olmuştur. İlk Ermeni politik partisi ARMENAGAN da 1885 yılında Van’da kurulmuştur. Yazımı noktalamaktayken, 1860’da Daron Bölgesi Ruhani lideri olarak atandığı Muş’un Surp Garabet manastırına yerleşen, 9 yıl sonra Konstantinopol Ermeni Patriği seçilen ve 1892-1907 yılları arasında tüm dünya Ermenileri Katolikosluğu da yapmış olan “Hayrik” (Baba) lakaplı Mgrdiç Khrimyan’ın Konstantinopol Ermenileri Patriği

olduğu yıllarda, 1878 Berlin Konferansı'na katılmak için yola çıkmaya hazırlanırken kendisine “hiç yabancı dil bilmiyorsunuz, onca diplomasi ve siyaset adamına derdimizi nasıl anlatacaksınız ?” diye soranlara, “tüm insanlığın bildiği bir dilden konuşacak, AĞLAYACAĞIM” demiş olduğunu hatırladım. Mgrdiç Khrimyan Hayrik'in “çaresizlik ve umutsuzluktan ağlamayı” Kürtlerin akıl almaz vahşetlerine maruz kalma yüzünden Van'da öğrenmiş olduğunu, onun kalemine ait “... bu barbarlar var oldukça Ermeniliğin ağlama özgürlüğü bile olamaz, ağlamak bile bize reva değil” sözlerinden anlıyor, öğreniyoruz.

Dünyada var olan tüm halk sözleri yaşamın zorlamasıyla, çok doğru olarak düşünülmüş ve pek haklı söylemlere dönüşmüş olan reddedilmez temellere dayanarak var olmuş, günümüze kadar ulaşmış paha biçilmez değerlerde zenginliklerdir. Ermenicede Kürtlerle ilgili yediden yetmiş her Ermeni tarafından bilinip, yeri geldiğinde mutlaka söylenen bir halk sözü “Anağuhats Krđi şun” (Tuzu-ekmeği tanımayan vefasız Kürdün iti) söylemiyle, sadakat sembolü olarak bilinen köpeğin bile, eğer Kürde ait ise vefasız olduğunu vurgular.

Ermeniler, Kürtler dışında hiç bir halkı hıyanet, kalleşlik ve vefasızlıkla suçlamamıştır. Bu olgu bir halk folkloru değerinde olup, Ermeni insanının bilinçaltına 16. yüzyıldan beri işlenmiştir ve bu durum, bir başka halk sözü “ateş olmayan yerden duman çıkmaz” haklılığının bariz doğruları göstermesi açısından, hatırlanmaya da, tekrarlanmaya da kayda değerdir.

Bundan birkaç ay önce, Türk entellektüeli yakın bir dostumdan edindiğim mektupta řu satırları okumuş ve okuduklarıma hiç şaşırmamıştım. 90'lı yıllarda Hakkari'de Kürtlerle konuşurken kendilerine niye dik durmadıklarını birbirlerine karşı dahi samimi olmadıklarını anlayamadığımı ifade ettiğimde bana “bizde kalleşlik esastır” cevabını vermişlerdi. Öyle ki onlarda kalleşlik yaygın![\[2\]](#) Yaygın olmayan ise, kalleş olmayan Kürtlerin soydaşlarıncı biz Ermenilere yapılagelmiş ve şimdi de yapılmaya devam edilen hıyanet ve vefasızlığa karşı hiç ses çıkarmamaları, dürüstçe, insanca bir tavır almamalarıdır. Ne diyelim? Günahı da, vebali de boyunlarına! CEHALETİN CANI CEHENNEME! Bugün 21 Mart 2011, yani Ermeni

mitolojisinde güçlülük ve yiğitlik tanrısı VAHAGN'ın doğum günü, doğanın uyanışı, bahara girişi, yeni yılı temsil eden kutlu bir gün! Yeni bir döneme giriyoruz ya, eskiye güle güle, yeniye merhaba demenin de tam zamanı değil mi ? Fırsat bu fırsat... Kalleşliğe, hıyanete, vefasızlığa HAYIR diyen, Ermeni halkını DOST kabul eden tüm Kürtlerin yeni yılı kutlu olsun !

NEWROZ PİROZ BE !

Sarkis Hatspanian

“Vardaşen” mahpusanesi,

21 Mart 2011

[\[1\]](#) İsmail Beşikçi “Kürt aydını Türk aydınının kötü kopyasıdır. Kürt aydını gerçek aydınla karşılaşmadığı için ‘aydın’ vasfını kazanmış değildir. Aydın olarak bildiği, gördüğü, ilişkilendirdiği sadece Türk aydınıdır. Türk aydınının özelliği bellidir. Kemalist ideolojiden kopamamış, ulusalcı, hatta ırkçı bir tutumu vardır. Başka halkları görmezler yasakçılığı korurlar. Kürt aydını bundan başka model görmedi, en yakınında gördüğü ‘aydını’ kopya etti. Kürt aydını Türk aydınının kötü kopyasıdır” der. Batılı aydınlarla karşılaşma ve tanışma olanağını bulanların da bu karşılaşmadan Türk aydınlarında olduğu gibi pek birşey anlamadıkları ve kendilerine bir çekidüzen vermedikleri bu örnekte açıkça görülmektedir.

[\[2\]](#) Bir bakıma Kürt tarihi hıyanet tarihi olarak da okunabilir. Kürt tarihi baştan başa birbirlerine olduğu gibi, aynı Ermenilere ve başkalarına karşı da binlerce hıyanetle doludur. Ermenilere yapılan soykırımda Kürt hainliği çok esastır, eğer onlar bu iğrenç cinayete katılmayı reddetselerdi soykırım planı İttihad ve Terakki'nin kursağında kalır, kesinlikle gerçekleştirilemez, bizler de kendi bağımsız ülkelerimizde yaşadık çoktan !... Bugün dahi bu gerçeğin onlar tarafından itiraf edilmemesi, ortak bir geleceğin kurulmasını

düşünebilmenin önünde duran en önemli engellerin başında gelmektedir.

Diğer Yazıları: <https://tarihvetoplumlar.com/sarkis-hatspanian/>